

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 271

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 14 aprilie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 83 din 18 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 2 și 4, art. 28 ¹ pct. 1 lit. b ²), art. 30 alin. 4, art. 50, art. 51 alin. 2 și 3, art. 52 alin. 6, art. 55 alin. 1, art. 56, art. 63 alin. 2, art. 64, art. 67 alin. 2, art. 69, 78, 132, art. 134 alin. 2, art. 171 alin. 1 și 3, art. 172, 197, art. 209 alin. 4, art. 300 alin. 2, art. 303, 330, 331, art. 332 alin. 1 și 4, art. 336, 337 și art. 508—512 din Codul de procedură penală din 1968, ale Codului de procedură penală din 1968, în ansamblul său, ale art. 242 din Codul penal din 1969, precum și ale Codului penal din 1969, în ansamblul său, ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, ale art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, ale art. 15 lit. o) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, ale art. 3, 7 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă și ale art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României	2–7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
294. — Ordin al ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură privind nominalizarea punctelor de debarcare și a centrelor de primă vânzare autorizate pentru pescuitul comercial în Delta Dunării pe anul 2014	8–9
890. — Ordin al ministrului afacerilor externe privind aprobarea Codului etic pentru Corpul diplomatic și consular al României	10–12
ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI	
255. — Decizie privind principiile și regulile de desfășurare în audiovizual a campaniei electorale pentru alegerile parlamentare parțiale	13–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 83**

din 18 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 2 și 4, art. 28¹ pct. 1 lit. b²), art. 30 alin. 4, art. 50, art. 51 alin. 2 și 3, art. 52 alin. 6, art. 55 alin. 1, art. 56, art. 63 alin. 2, art. 64, art. 67 alin. 2, art. 69, 78, 132, art. 134 alin. 2, art. 171 alin. 1 și 3, art. 172, 197, art. 209 alin. 4, art. 300 alin. 2, art. 303, 330, 331, art. 332 alin. 1 și 4, art. 336, 337 și art. 508—512 din Codul de procedură penală din 1968, ale Codului de procedură penală din 1968, în ansamblul său, ale art. 242 din Codul penal din 1969, precum și ale Codului penal din 1969, în ansamblul său, ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, ale art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, ale art. 15 lit. o) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, ale art. 3, 7 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă și ale art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. 2, art. 67 alin. 2, art. 69, art. 331 din Codul de procedură penală din 1968 și ale art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, excepție ridicată de Emil Balaure în Dosarul nr. 24.344/245/2008 al Judecătoria Satu Mare — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 395 D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că autorul excepției de neconstituționalitate este nemulțumit de modalitatea de reglementare a unor dispoziții legale din Codul de procedură penală din 1968 și că, dintre acestea, doar o parte se regăsesc în Codul de procedură penală în vigoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 noiembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 24.344/245/2008, **Judecătoria Satu Mare — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. 2, art. 67 alin. 2, art. 69, art. 331 din Codul de procedură penală și ale art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și**

completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, excepție ridicată de Emil Balaure într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției acestuia sub aspectul săvârșirii a 3 infracțiuni de sustragere sau distrugere de înscrisuri prevăzute la art. 242 din Codul penal din 1969.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, referitor la prevederile art. 6 alin. 2 și 4 din Codul de procedură penală din 1968, se arată că acestea încalcă dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prin faptul că nu prevăd sancționarea și responsabilizarea magistraților incorecți care nu vor să administreze probele necesare în apărare și care încalcă dreptul la angajarea unui apărător.

În ceea ce privește dispozițiile art. 30 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968, se susține încălcarea prin acestea a dreptului la un proces echitabil, prin nespecificarea expresă a competenței parchetului de pe lângă instanța la care a fost strămutată cauza.

Se arată că prevederile art. 50 din Codul de procedură penală din 1968 încalcă dreptul la un proces echitabil prin nepedepsirea judecătorilor recuzați, în cazul constatării unei situații de incompatibilitate.

Referitor la prevederile art. 51 alin. 2 și 3 și art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală din 1968, se arată că ele, împiedicând recuzarea întregii instanțe și făcând imposibilă promovarea unei căi de atac împotriva încheierii prin care se soluționează cererea de abținere sau de recuzare, încalcă dreptul constituțional la apărare și prezumția de nevinovăție.

În privința dispozițiilor art. 55 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, se susține că ele încalcă dreptul la un proces echitabil prin faptul că nu prevăd obligativitatea Înaltei Curți de Casație și Justiție de a admite toate cererile de strămutare.

Referitor la prevederile art. 56 alin. 3 și art. 57 din Codul de procedură penală din 1968, se arată că acestea, prin folosirea sintagmei „se poate”, nu obligă instanța să suspende cauza în momentul formulării unei cereri de strămutare, încălcând dreptul la un proces echitabil și prezumția de nevinovăție.

Cu privire la dispozițiile art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968, se arată că textele criticate încalcă accesul liber la justiție, întrucât nu conferă probelor o valoare mai

dinainte stabilită, împiedicând aflarea adevărului prin aprecierea incorectă a acelor probe care dovedesc nevinovăția inculpatului.

Se susține că prevederile art. 64 din Codul de procedură penală din 1968 încalcă dreptul la un proces echitabil prin reglementarea în rândul mijloacelor de probă a înregistrărilor video și fotografiilor, care prin natura lor pot fi falsificate, aspect ce apare ca fiind inadmisibil din perspectiva principiului aflării adevărului.

Se arată că dispozițiile art. 66 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968 contravin accesului liber la justiție și dreptului la apărare, întrucât nu prevăd obligativitatea trimiterii dosarului la parchetul competent să refacă urmărirea penală în cazul constatării lipsei de temeinicie a probelor, autorul excepției susținând că se află în situația în care împotriva sa a fost confecționat un întreg dosar și că este în imposibilitatea de a-și proba nevinovăția.

Referitor la prevederile art. 67 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968, se susține că cele două criterii privind concluzența și utilitatea probelor dau posibilitatea judecătorilor ca, în considerarea unor interese particulare, să nu administreze probe esențiale, fiind încălcate, în acest fel, prevederile art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (11) și art. 24 din Constituție, precum și dispozițiile art. 6 din Convenție.

În privința prevederilor art. 69 din Codul de procedură penală din 1968, potrivit cărora declarațiile învinuitului sau ale inculpatului făcute în cursul procesului penal pot servi la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coroborate cu alte fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în dosar, se arată că textele criticate fac posibilă pronunțarea de către instanțele de judecată a unor soluții incorecte, limitând accesul la justiție al persoanei interesate.

Referitor la prevederile art. 78 din Codul de procedură penală din 1968, se susține că ele nu prevăd în mod exhaustiv cazurile de incompatibilitate a judecătorilor, încălcând astfel dreptul la un proces echitabil.

Cu privire la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 1 și 3 și art. 172 din Codul de procedură penală din 1968, în opinia autorului, întrucât nu este menționată explicit obligativitatea asistării învinuitului sau inculpatului de către un avocat de-a lungul întregului proces penal, inclusiv în fazele de cercetare și de urmărire penală, textele criticate sunt de natură a încălca dreptul constituțional la apărare, prevăzut la art. 24 alin. (1) din Constituție, și prezumția de nevinovăție prevăzută la art. 23 alin. (11) din Legea fundamentală. Totodată, referitor la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 171 alin. 3 din Codul de procedură penală din 1968, se susține că acestea contravin prevederilor art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (11) și art. 24 din Constituție, precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât obligă inculpatul să se lase asistat de un avocat, fără a-i da posibilitatea de a se apăra singur.

Referitor la prevederile art. 132 și art. 134 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968, se susține că acestea încalcă prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenție, întrucât nu obligă instanța nici la audierea martorilor prin comisie rogatorie atunci când se solicită acest lucru și nici la citarea părților.

Cu privire la prevederile art. 197 din Codul de procedură penală din 1968, se arată că ele contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) și prevederilor art. 6 din Convenție, deoarece nu prevăd nulitatea absolută în cazul în care există dovezi evidente că procesul penal a fost înscenat, fabricat pe baza unor comenzi, nelegale și plătite.

În privința prevederilor art. 209 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968, se arată că acestea nu prevăd că refacerea urmăririi penale trebuie să se facă de către parchetul de pe lângă instanța ierarhic superioară instanței competente să

judece cauza în fond, împiedicând, în acest fel, accesul la parchetele ierarhic superioare și permițând judecătorilor să pronunțe în continuare soluții incorecte, aspect ce contravine dispozițiilor art. 21 alin. 3 din Constituție și art. 6 din Convenție.

Încălcarea aceluiași principiu se susține și referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 din Codul de procedură penală din 1968.

Referitor la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968, autorul, invocând aspecte ce privesc situația de fapt, susține că acestea încalcă dreptul la un proces echitabil prevăzut la art. 21 alin. (3) din Constituție și la art. 6 din Convenție.

În privința dispozițiilor art. 303 din Codul de procedură penală din 1968, se susține că textele criticate încalcă dreptul la un proces echitabil, prin faptul că dau posibilitatea suspendării unei cauze în cazul în care soluționarea acesteia depinde de soluția pronunțată într-un alt dosar, dar nu prevăd suspendarea judecării cauzei în cazul în care se formulează noi plângeri penale în dosarul supus soluționării.

Se arată că dispozițiile art. 330 și 331 din Codul de procedură penală din 1968 încalcă dreptul la un proces echitabil și prezumția de nevinovăție, dând instanțelor posibilitatea de a aprecia cu privire la necesitatea administrării unor noi probe și de a continua judecata în condițiile formulării unor cereri de administrare de noi probe.

Referitor la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 332 din Codul de procedură penală din 1968, se susține că acestea încalcă dreptul la un proces echitabil prin faptul că nu prevăd expres că nu poate fi formulată plângere împotriva hotărârii instanței de restituire pentru refacerea urmăririi penale. Se susține, totodată, că prevederile art. 332 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, potrivit cărora cauza nu se restituie atunci când constatarea că cercetarea penală a fost efectuată de către un alt organ decât cel competent are loc după începerea dezbaterilor, încalcă dreptul la un proces echitabil și prezumția de nevinovăție.

Se arată că prevederile art. 336 și 337 din Codul de procedură penală din 1968 încalcă prezumția de nevinovăție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, întrucât nu prevăd posibilitatea extinderii procesului penal pentru alte fapte sau cu privire la alte persoane și împotriva organelor de urmărire penală, în cazul proceselor penale înscenate împotriva unor persoane nevinovate, cărora legea ar trebui să le confere dreptul de a formula plângeri în acest sens.

Se susține că prevederile art. 508—512 din Codul de procedură penală din 1968 încalcă dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenție prin faptul că nu prevăd întocmirea unui proces-verbal al înscrisurilor dispărute.

Referitor la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor Codului de procedură penală din 1968 în ansamblul său, autorul susține că prin folosirea în cuprinsul normelor a cuvântului „poate”, în loc de cuvântul „trebuie”, acesta dă posibilitatea instanțelor să dispună măsuri abuzive și să pronunțe soluții ilegale. Se arată, totodată, că Codul de procedură penală din 1968 reprezintă o reglementare lacunară ce nu acoperă nevoile reale de legiferare în această materie, în special prin lipsa de responsabilizare a organelor de urmărire penală.

Se susține că dispozițiile art. 242 din Codul penal din 1969 încalcă principiul egalității de tratament juridic al părților, întrucât nu prevede expres necesitatea și obligativitatea efectuării de cercetări în toate cazurile în care există plângeri penale împotriva organelor de urmărire penală, ceea ce contravine dreptului la un proces echitabil și principiului egalității în drepturi prevăzut la art. 16 din Constituție. Se mai susține că, potrivit prevederilor aceluiași art. 242 din Codul penal din 1969, este pedepsită, pe lângă sustragerea de înscrisuri oficiale, și introducerea frauduloasă de înscrisuri false cuprinzând

denunțuri calomnioase în dosare ale instanțelor, încalcându-se în acest fel dreptul la un proces echitabil, precum și principiul egalității. Se susține, totodată, că faptele incriminate prin art. 242 din Codul penal din 1969 nu se înscriu, în realitate, în sfera penală și că incriminarea lor încalcă dispozițiile constituționale ale art. 22, 25, 27, 28, 41, 44, 45, 47, 52 și 53.

Se susține neconstituționalitatea Codului penal din 1969 în ansamblul său, datorită faptului că nu prevede pedepse în cazul pronunțării de către magistrați a unor soluții ilegale.

În privința prevederilor art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995, greșit identificate de autorul excepției ca fiind art. 19 alin. (4) din aceeași lege, se susține că ele permit unui mare număr de foști magistrați să pledeze ca avocați în fața instanțelor la care au activat, încalcând dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil.

Referitor la dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, se arată că acestea încalcă dreptul la un proces echitabil prin faptul că nu prevăd sancțiuni pentru acei magistrați care nu rețin și nu se pronunță cu privire la excepțiile de neconstituționalitate invocate în fața instanțelor.

Se susține că prevederile art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010, prin care a fost abrogat art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală din 1968 care prevedea suspendarea judecării cauzei în situația sesizării Curții Constituționale, contravin dreptului la un proces echitabil prevăzut la art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenție.

Judecătoria Satu Mare — Secția penală opinează că este neîntemeiată critica referitoare la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. 2, art. 67 alin. 2, art. 69 și art. 331 din Codul de procedură penală din 1968, textele criticate necontravenind dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată sub aspectul criticilor referitoare la dispozițiile art. 69 și art. 331 din Codul de procedură penală din 1968 și ale art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010 și inadmisibilă în privința celorlalte critici de neconstituționalitate.

Se susține că dispozițiile art. 69 din Codul de procedură penală din 1968 nu aduc atingere prezumției de nevinovăție. Se arată, de asemenea, că regimul special al declarațiilor învinutului sau inculpatului se explică prin poziția procesuală a acestuia și că este firesc ca declarațiile inculpatului să fie valorificate numai prin coroborare cu alte probe, ceea ce nu înseamnă că acesta este prezumat vinovat, câtă vreme declarațiile nu pot fi folosite nici împotriva sa dacă obiectul lor nu este confirmat prin alte probe.

Referitor la art. 331 din Codul de procedură penală din 1968, se susține că la baza criticilor invocate stă neînțelegerea sensului dispoziției legale, deoarece sintagma „*instanța dispune (...) judecarea cauzei în continuare (...)*” nu semnifică faptul că aceasta poate să nu administreze acele probe noi, a căror necesitate chiar ea a constatat-o, ci că administrarea probelor se poate face în acea zi sau la un alt termen ce se va acorda în acest scop.

Totodată, se arată că înlăturarea efectului suspensiv al admiterii cererii de sesizare a Curții Constituționale, prin abrogarea art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală din 1968, nu aduce atingere dreptului la apărare și dreptului la un proces echitabil, întrucât, în situația în care excepția este admisă, partea interesată are deschisă calea revizuirii hotărârii pronunțate în baza dispoziției constatate neconstituționale, în condițiile art. 408² din Codul de procedură penală. De

asemenea, se subliniază faptul că instanța de contencios constituțional apreciază exclusiv constituționalitatea dispozițiilor în vigoare din legi și ordonanțe, astfel că în fața acesteia fondul cauzei nu prezintă nicio relevanță.

Avocatul Poporului susține că dispozițiile criticate sunt constituționale. Se arată că, în procesul de înfăptuire a justiției, instanțele judecătorești se subordonează principiului potrivit căruia sunt obligate să administreze toate probele care sunt de natură să conducă la descoperirea adevărului, iar faptul că instanța este cea care apreciază cu privire la concludența și utilitatea probelor propuse nu echivalează cu o antepunere în sensul stabilirii vinovăției unei persoane și nu aduce în niciun fel atingere dreptului la un proces echitabil sau dreptului la apărare, câtă vreme aceasta are obligația, impusă prin dispozițiile art. 67 alin. 3 din Codul de procedură penală din 1968, de a motiva admiterea sau respingerea cererii pentru administrarea unei probe, obligație ce constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil.

Se arată că dispozițiile art. 331 din Codul de procedură penală din 1968 dau expresie dreptului părților la un proces echitabil, impunând condiția ca probele să fie concludente și utile.

Pe de altă parte, se arată că autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la restul dispozițiilor legale criticate, ci își exprimă nemulțumirea față de întreaga procedură judiciară la care a fost supus, aspecte ce țin de interpretarea și aplicarea legii; or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. Se arată, așadar, că nu intră sub incidența controlului de constituționalitate aplicarea și interpretarea legii, acestea fiind de competența exclusivă a instanței de judecată.

Referitor la critica de neconstituționalitate a art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010, se arată că aceasta nu poate fi reținută. Se susține că prevederile legale criticate nu îngăduiesc posibilitatea părților interesate de a se adresa instanțelor judecătorești și de a valorifica în acest cadru toate garanțiile dreptului la un proces echitabil, întrucât, așa cum rezultă din chiar conținutul prevederilor criticate, în măsura în care s-a admis o excepție de neconstituționalitate, aceasta poate constitui motiv de revizuire a unei hotărâri definitive pronunțate, dacă soluția dată s-a întemeiat pe dispoziția declarată neconstituțională sau pe alte dispoziții din actul atacat, care nu pot fi disociate de prevederile menționate în sesizare. În plus, prin continuarea judecării în cauzele în care a fost ridicată o excepție de neconstituționalitate, se dă expresie exigenței constituționale consacrate de art. 21 alin. (3) potrivit căreia părțile au dreptul la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 33 din 18 ianuarie 2011, nr. 1.422 din 20 octombrie 2011 și nr. 1.503 din 15 noiembrie 2011.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 62 alin. 2, art. 67 alin. 2, art. 69 și 331 din Codul de procedură penală din 1968 și ale art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține însă că autorul critică, în realitate, prevederile art. 6 alin. 2 și 4 referitoare la garantarea dreptului la apărare, art. 28¹ pct. 1 lit. b²) cu privire la competența Curții de Apel, art. 30 alin. 4 privind competența teritorială pentru infracțiunile săvârșite în țară, art. 50 — *Abținerea*, art. 51 alin. 2 și 3 referitor la recuzare, art. 52 alin. 6 privind procedura de soluționare în cursul judecătii, art. 55 alin. 1 cu privire la temeiul cererii de strămutare, art. 56 — *Cererea și efectele ei*, art. 63 alin. 2 privind probele și aprecierea lor, art. 64 — *Mijloacele de probă*, art. 67 — *Concluziunile și utilitatea probei*, art. 69 — *Declarațiile învinutului sau ale inculpatului*, art. 78 — *Martorul*, art. 132 — *Condiții pentru dispunerea comisiei rogatorii*, art. 134 alin. 2 cu privire la drepturile părților în cazul comisiei rogatorii, art. 171 alin. 1 și 3 referitor la asistența învinutului sau a inculpatului, art. 172 — *Drepturile apărătorului*, art. 197 — *Încălcările care atrag nulitatea*, art. 209 alin. 4 privind competența procurorului în faza urmăririi, art. 300 alin. 2 referitor la verificarea sesizării instanței, art. 303 — *Suspendarea judecătii*, art. 330 — *Prezentarea mijloacelor materiale de probă*, art. 331 — *Amânarea pentru probe noi*, art. 332 alin. 1 și 4 privind restituirea pentru refacerea urmăririi penale, art. 336 — *Extinderea procesului penal pentru alte fapte*, art. 337 — *Extinderea procesului penal cu privire la alte persoane*, art. 508—512 — cu privire la procedura în caz de dispariție a înscrisurilor judiciare din Codul de procedură penală din 1968, precum și Codul de procedură penală din 1968 în ansamblul său, ale art. 242 — *Sustragerea sau distrugerea de înscrisuri* din Codul penal din 1968, precum și ale Codului penal din 1968 în ansamblul său, ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, ale art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2011, ale art. 15 lit. o) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, ale art. 3, 7 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, și ale art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010.

Dispozițiile **art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968** au următorul cuprins: „*Probele nu au valoare mai dinainte stabilită. Aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.*”

Dispozițiile **art. 67 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968** au următorul cuprins: „*Cererea pentru administrarea unei probe nu poate fi respinsă, dacă proba este concludentă și utilă.*”

Dispozițiile **art. 69 din Codul de procedură penală din 1968** au următorul cuprins: „*Declarațiile învinutului sau ale inculpatului făcute în cursul procesului penal pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și*

împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză.”

Dispozițiile **art. 331 din Codul de procedură penală din 1968** au următorul cuprins: „*Dacă din cercetarea judecătorească rezultă că pentru lămurirea faptelor sau împrejurărilor cauzei este necesară administrarea unor probe noi, instanța dispune fie judecarea cauzei în continuare, fie amânarea ei.*”

Dispozițiile **art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010** au următorul cuprins: „*La articolul 303, alineatul 6 se abrogă.*”

Dispozițiile art. 6 alin. 2 și 4, art. 28¹ pct. 1 lit. b²), art. 30 alin. 4, art. 50, art. 51 alin. 2 și 3, art. 52 alin. 6, art. 55 alin. 1, art. 56, art. 63 alin. 2, art. 64, art. 67 alin. 2, art. 69, 78, 132, art. 134 alin. 2, art. 171 alin. 1 și 3, art. 172, 197, art. 209 alin. 4, art. 300 alin. 2, art. 303, 330, 331, art. 332 alin. 1 și 4, art. 336, 337 și art. 508—512 din Codul de procedură penală din 1968, precum și ale Codului de procedură penală din 1968 în ansamblul său au fost abrogate prin art. 108 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Prevederile art. 63 alin. 2, art. 67 alin. 2 și art. 331 din Codul de procedură penală din 1968 se regăsesc la art. 103 alin. 1, art. 100 alin. 4 și art. 385 din Codul de procedură penală în vigoare.

Prevederile art. 242 din Codul penal din 1968, precum și cele ale Codului penal din 1969 în ansamblul său au fost abrogate prin art. 250 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, ele fiind preluate la art. 259 din Codul penal în vigoare.

Având însă în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a statuat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea reține ca obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate prevederile art. 6 alin. 2 și 4, art. 28¹ pct. 1 lit. b²), art. 30 alin. 4, art. 50, art. 51 alin. 2 și 3, art. 52 alin. 6, art. 55 alin. 1, art. 56, art. 63 alin. 2, art. 64, art. 67 alin. 2, art. 69, 78, 132, art. 134 alin. 2, art. 171 alin. 1 și 3, art. 172, 197, art. 209 alin. 4, art. 300 alin. 2, art. 303, 330, 331, art. 332 alin. 1 și 4, art. 336, 337 și art. 508—512 din Codul de procedură penală din 1968, precum și ale Codului de procedură penală din 1968 în ansamblul său, ale art. 242 din Codul penal din 1969, precum și ale Codului penal din 1969 în ansamblul său, ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, ale art. 15 lit. o) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, ale art. 3, 7 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă și ale art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României.

Se susține că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil, art. 22 privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, art. 24 privind dreptul la

apărare, art. 25 cu privire la libera circulație, art. 27 privind inviolabilitatea domiciliului, art. 28 referitor la secretul corespondenței, art. 41 cu privire la muncă și protecția socială a muncii, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 referitor la libertatea economică, art. 47 cu privire la nivelul de trai, art. 51 referitor la dreptul de petiționare, art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 referitor la înfăptuirea justiției, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Referitor la criticile formulate cu privire la dispozițiile art. 6 alin. 2 și 4, art. 281 pct. 1 lit. b²), art. 30 alin. 4, art. 50, art. 51 alin. 2 și 3, art. 52 alin. 6, art. 55 alin. 1, art. 56, 64, 78, 132, art. 134 alin. 2, art. 171 alin. 1 și 3, art. 172, 197, art. 209 alin. 4, art. 300 alin. 2, art. 303, 330, art. 332 alin. 1 și 4, art. 336, 337 și art. 508—512 din Codul de procedură penală din 1968, precum și ale Codul de procedură penală din 1968 în ansamblul său, ale art. 242 din Codul penal din 1969, ale Codului penal din 1969 în ansamblul său, ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995, ale art. 15 lit. o) din Legea nr. 146/1997 și ale art. 3, 7 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, Curtea reține că acestea nu reprezintă veritabile critici de neconstituționalitate, întrucât autorul excepției este nemulțumit de conținutul normelor legale criticate, solicitând modificarea și completarea lor. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, *„Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”*, motiv pentru care excepția este, din perspectiva acestor critici, inadmisibilă.

II. Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968 prin Decizia nr. 343 din 21 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 980 din 25 octombrie 2004, Decizia nr. 646 din 29 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 23 ianuarie 2006, și Decizia nr. 1.503 din 18 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 5 ianuarie 2011, prin care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate invocată și a constatat că prerogativele încredințate procurorului de către legiuitor privind administrarea și aprecierea probelor în cursul urmăririi penale reprezintă o expresie a rolului Ministerului Public, stabilit de prevederile art. 131 din Constituție, iar nu o încălcare a acestor dispoziții constituționale. Curtea a reținut, astfel, că, potrivit Constituției, Ministerul Public este o parte componentă a autorității judecătorești, și nu a puterii executive sau a administrației publice și că, în calitatea sa de reprezentant al intereselor generale ale societății și de apărător al ordinii de drept, al drepturilor și libertăților cetățenilor, Ministerului Public, prin procurori, îi revine sarcina ca în fața de urmărire penală să caute, să administreze și să aprecieze probele care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea tuturor împrejurărilor pentru justa soluționare a cauzei. Curtea a statuat, totodată, că de vreme ce instanța de judecată, iar nu procurorul, este cea care urmează să pronunțe o hotărâre în cauza dedusă judecării, atât cu prilejul soluționării fondului litigiului, cât și în cadrul recursului, nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia textele de lege criticate încalcă principiul separației puterilor în stat.

Pentru aceste motive, Curtea nu a putut reține încălcarea prin dispozițiile art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968 a dreptului la un proces echitabil, întrucât dreptul învinutului sau al inculpatului de a propune probe și de a cere administrarea lor se păstrează în tot cursul urmăririi penale, precum și în cursul judecării, când acesta poate să solicite respingerea probelor cerute de procuror și de părți, ca o consecință a dreptului său de a-și susține nevinovăția. Mai mult, Curtea a arătat că în fața de judecată probele sunt percepute nemijlocit cu participarea activă a părților și a procurorului, sunt completate și discutate în contradictoriu și că, cu ocazia deliberării, instanța judecătorească este cea care face aprecierea definitivă a probelor, care, în conformitate cu dispozițiile art. 63 alin. 2 teza întâi din Codul de procedură penală din 1968, nu au valoare mai dinainte stabilită.

Asupra constituționalității prevederilor art. 67 alin. 2 și art. 69 din Codul de procedură penală din 1968, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.046 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 815 din 29 noiembrie 2007, Decizia nr. 33 din 18 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 15 februarie 2011, și Decizia nr. 82 din 27 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 1 martie 2011, și, respectiv, prin Decizia nr. 311 din 14 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 17 august 2005, prin care a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate. Referitor la dispozițiile art. 67 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968 s-a arătat că normele referitoare la concludența și utilitatea probelor sunt conforme cu prevederile constituționale ale art. 24 alin. (1) referitoare la dreptul la apărare. Astfel, Curtea a reținut că legiuitorul a acordat părților dreptul de a propune probe și a cere administrarea lor, prin aceasta neînțelegându-se însă că se instituie și obligația instanței de a admite toate probele, deoarece în alin. 2 al art. 67 din Codul de procedură penală din 1968 se prevede că *„Cererea pentru administrarea unei probe nu poate fi respinsă, dacă proba este concludentă și utilă”*. În același timp, Curtea a observat că nu se poate confunda *„cererea pentru administrarea unei probe”*, pe care o poate face oricare dintre părți, cu *„administrarea probei”*, care se face numai de către instanța de judecată. În plus, Curtea a mai constatat că respingerea sau admiterea cererii pentru administrarea unei probe se face numai motivat, situație care este de natură să înlăture orice arbitrar, cu atât mai mult cu cât, în procesul de înfăptuire a justiției, instanțele judecătorești se subordonează principiului potrivit căruia sunt obligate să administreze toate probele care sunt de natură să conducă la descoperirea adevărului. De asemenea, referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (2) și art. 69 din Codul de procedură penală din 1968, Curtea a statuat că faptul că instanța este cea care apreciază cu privire la concludența și utilitatea probelor propuse de părți nu echivalează cu o antepronunțare și nu aduce în niciun fel atingere dreptului la un proces echitabil, câtă vreme aceasta are obligația, impusă prin dispozițiile art. 67 alin. 3 din Codul de procedură penală din 1968, de a motiva admiterea sau respingerea cererii pentru administrarea unei probe. În acest sens, Curtea a reținut că această obligație constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, permițând părții ca, în cunoștință de cauză, să își exercite drepturile procesuale și, eventual, să promoveze căile de atac prevăzute de lege, atunci când apreciază că respingerea sau admiterea unei probe s-a realizat cu încălcarea dispozițiilor legale.

Asupra constituționalității prevederilor art. 331 din Codul de procedură penală din 1968 și art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 188 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 269 din 24 aprilie 2012, prin care a respins ca neîntemeiată

excepția de neconstituționalitate invocată, arătând că acestea dau expresie dreptului părților la un proces echitabil și că, pentru a contribui la soluționarea cauzei și la realizarea scopului procesului penal, probele propuse de părți trebuie să fie concludente și utile. De asemenea, Curtea a constatat că dispozițiile art. 331 din Codul de procedură penală din 1968 vizează ipoteza în care instanța a constatat, în urma cercetării judecătorești, că este necesară administrarea unor probe noi și că, pentru administrarea acestora, nu se impune restituirea dosarului procurorului, ceea ce nu poate fi considerată o încălcare a dreptului la apărare, având în vedere că administrarea noilor probe se face de către instanță, cu respectarea dreptului la apărare al inculpatului și al celorlalte părți din proces. Totodată, Curtea a arătat că reglementarea cuprinsă în art. 331 din Codul de procedură penală din 1968 acordă judecătorului posibilitatea de apreciere a oportunității și a relevanței admiterii probelor solicitate de părți, însă, potrivit art. 67 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968, pentru administrarea lor se cere ca ele să fie concludente și utile, întrucât numai astfel pot contribui la soluționarea cauzei și la realizarea scopului procesului penal. Curtea a arătat, în acest sens, că administrarea de probe care nu au niciun efect asupra soluționării cauzei ori pentru dovedirea unor aspecte asupra cărora organele judiciare s-au edificat deja nu ar conduce decât la tergiversarea soluționării cauzei. În consecință, Curtea a conchis că prevederile de lege criticate nu aduc atingere dreptului constituțional la apărare.

Prin aceeași decizie, Curtea, făcând trimitere la Decizia nr. 1.476 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 17 ianuarie 2012, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 3 din Legea nr. 177/2010, reținând, în esență, că opțiunea legiuitorului în sensul abrogării măsurii suspendării de drept se întemeiază pe faptul că invocarea excepțiilor de neconstituționalitate de către părți este folosită de multe ori ca modalitate de a întârzia judecarea cauzelor. Astfel, Curtea a statuat că, în condițiile în care scopul măsurii suspendării de

drept a judecății cauzelor la instanțele de fond a fost acela de a asigura părților o garanție procesuală în exercitarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare, prin eliminarea posibilității judecării cauzei în temeiul unei dispoziții legale considerate a fi neconstituționale, realitatea a dovedit că această măsură s-a transformat, în majoritatea cazurilor, într-un instrument menit să tergiverseze soluționarea cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești. Curtea a arătat însă că reglementarea a încurajat abuzul de drept procesual și arbitrarul într-o formă care nu poate fi sancționată, atâta vreme cât suspendarea procesului este privită ca o consecință imediată și necesară a exercitării accesului liber la justiție. Astfel, Curtea a constatat că scopul primordial al controlului de constituționalitate — interesul general al societății de a asana legislația în vigoare de prevederile afectate de vicii de neconstituționalitate — a fost pervertit într-un scop eminentamente personal al unor părți litigante, care au folosit excepția de neconstituționalitate drept pretext pentru amânarea soluției pronunțate de instanța în fața căreia a fost dedus litigiul. Or, Curtea a reținut că, prin adoptarea Legii nr. 177/2010, voința legiuitorului a fost aceea de a elimina invocarea excepției de neconstituționalitate în alt scop decât cel prevăzut de Constituție și lege, preîntâmpinând, pentru viitor, exercitarea abuzivă de către părți a acestui drept procesual. Mai mult, Curtea a subliniat faptul că măsura adoptată asigură echilibrul procesual între persoane cu interese contrare, fiind menită să garanteze egalitatea de arme a acestora, prin determinarea cadrului legal de exercitare a drepturilor lor legitime. Curtea a constatat că aceleași rațiuni sunt valabile și în ce privește soluția legislativă prevăzută de art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010, care a abrogat art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală din 1968 potrivit căruia instanța era obligată să suspende judecata în cazul în care a fost admisă o cerere de sesizare a Curții Constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziilor invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 2 și 4, art. 28¹ pct. 1 lit. b²), art. 30 alin. 4, art. 50, art. 51 alin. 2 și 3, art. 52 alin. 6, art. 55 alin. 1, art. 56, 64, 78, 132, art. 134 alin. 2, art. 171 alin. 1 și 3, art. 172, 197, art. 209 alin. 4, art. 300 alin. 2, art. 303, 330, art. 332 alin. 1 și 4, art. 336, 337 și art. 508—512 din Codul de procedură penală din 1968, precum și ale Codului de procedură penală din 1968 în ansamblul său, ale art. 242 din Codul penal din 1969, ale Codului penal din 1969 în ansamblul său, ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, ale art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, ale art. 15 lit. o) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și ale art. 3, 7 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Emil Balaure în Dosarul nr. 24.344/245/2008 al Judecătoriei Satu Mare — Secția penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Emil Balaure în Dosarul nr. 24.344/245/2008 al Judecătoriei Satu Mare — Secția penală și constată că dispozițiile art. 63 alin. 2, art. 67 alin. 2, art. 69 și art. 331 din Codul de procedură penală din 1968 și ale art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Satu Mare — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 18 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI ȘI SCHIMBĂRILOR CLIMATICE
DEPARTAMENTUL PENTRU APE, PĂDURI ȘI PISCICULTURĂ

ORDIN

privind nominalizarea punctelor de debarcare și a centrelor de primă vânzare autorizate pentru pescuitul comercial în Delta Dunării pe anul 2014

Având în vedere Referatul de aprobare al Agenției Naționale pentru Pescuit și Acvacultură nr. 1.366 din 27 februarie 2014, precum și Decizia nr. 112 din 31 ianuarie 2014 a guvernatorului Administrației Rezervației Biosferei „Delta Dunării”,

luând în considerare prevederile art. 40, 41 și 41¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 317/2009, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul:

— art. 7 lit. A.k) din Hotărârea Guvernului nr. 545/2010 privind organizarea, structura și funcționarea Agenției Naționale pentru Pescuit și Acvacultură, cu modificările ulterioare;

— art. 6 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 428/2013 privind organizarea și funcționarea Departamentului pentru ape, păduri și piscicultură, precum și pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 48/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice și pentru modificarea unor acte normative în domeniul mediului și schimbărilor climatice, cu modificările ulterioare,

ministrul delegat pentru ape, păduri și piscicultură emite următorul ordin:

Art. 1. — Se nominalizează punctele de debarcare și centrele de primă vânzare autorizate pentru pescuitul comercial în Delta Dunării, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul delegat pentru ape, păduri și piscicultură,
Adriana Doina Pană

București, 1 aprilie 2014.
Nr. 294.

ANEXĂ

Punctele de debarcare (PD) și centrele de primă vânzare (CPV) autorizate pentru pescuitul comercial în Delta Dunării

Nr. crt.	Denumirea	Localitatea	Destinația	
			PD	CPV
1	S.C. „Thalasa” — S.R.L.	localitatea Sulina, județul Tulcea	x	x
2	S.C. „San Stel Mar” — S.R.L.	localitatea Sulina, județul Tulcea	x	x
3	S.C. „Amorel” — S.R.L.	localitatea Sulina, județul Tulcea	x	x
4	S.C. „Black Sea Sturgeon” — S.R.L.	localitatea Sfântu Gheorghe, județul Tulcea	x	x
5	S.C. „Bene Mecaninvest&Construct” — S.R.L.	localitatea Sulina, județul Tulcea	x	x
6	S.C. „Wela” — S.R.L.	localitatea Tulcea, județul Tulcea	x	x
7	S.C. „Wela” — S.R.L.	localitatea Crișan, județul Tulcea	x	x
8	S.C. „Wela” — S.R.L.	canal Caraorman, județul Tulcea	x	x
9	S.C. „Sanda Intermed” — S.R.L.	localitatea Dunavățu de Jos, județul Tulcea	x	x

Nr. crt.	Denumirea	Localitatea	Destinația	
			PD	CPV
10	S.C. „Simcom Delta” — S.R.L.	localitatea Plopu, județul Tulcea	x	x
11	S.C. „Cherhana Jurilovca” — S.R.L.	comuna Jurilovca, județul Tulcea	x	x
12	S.C. „Ghiban&Trident” — S.R.L.	localitatea Vulturu, județul Tulcea	x	—
13	S.C. „Miro Pesc” — S.R.L.	localitatea Mila 23, județul Tulcea	x	x
14	S.C. „Asturio Internațional” — S.R.L.	localitatea Iazurile, județul Tulcea	x	—
15	S.C. „La Cherhana” — S.R.L.	localitatea Murighiol, județul Tulcea	x	x
16	S.C. „La Cherhana” — S.R.L.	localitatea Periteasca, județul Tulcea	x	—
17	S.C. „Obretin” — S.R.L.	Amenajarea piscicolă Obretin — localitatea Mila 23, județul Tulcea	x	x
18	S.C. „NMG Impex” — S.R.L.	localitatea Somova, județul Tulcea	x	x
19	S.C. „Arcada” — S.R.L.	localitatea Sarichioi, județul Tulcea	x	x
20	S.C. „Zăuleț” — S.R.L.	localitatea Sinoie—Grindul Lupilor, județul Constanța	x	x
21	S.C. „Cri-Sir Tour” — S.R.L.	localitatea Crișan, județul Tulcea	x	x
22	S.C. „Cri-Sir Tour” — S.R.L.	localitatea Caraorman, județul Tulcea	x	—
23	S.C. „Most Fish” — S.R.L.	localitatea Mila 23, județul Tulcea	x	x
24	S.C. „Pescom Aliment” — S.R.L.	localitatea Gorgova, județul Tulcea	x	x
25	S.C. „Pescom Aliment” — S.R.L.	localitatea Sfântu Gheorghe (gabara 586 TL), județul Tulcea	x	x
26	S.C. „Ghiban&Trident” — S.R.L.	localitatea Tulcea, județul Tulcea	—	x
27	S.C. „Ghiban&Trident” — S.R.L.	localitatea Grindu, județul Tulcea	x	—
28	S.C. „Flamingo Pound” — S.R.L.	localitatea Nuntași, județul Constanța	x	—
29	S.C. „Royal Fish” — S.R.L.	localitatea Murighiol, județul Tulcea	x	x
30	P.F.A. Țurlică A. Marian	localitatea Nufăru, județul Tulcea	x	—
31	S.C. „Andreas Trading” — S.R.L.	localitatea Vadu, județul Constanța	x	—
32	S.C. „Prodex Turism” — S.R.L.	localitatea Lunca, județul Tulcea	x	x
33	S.C. „Piscicola Murighiol” — S.R.L.	localitatea Murighiol, județul Tulcea	x	x
34	S.C. „Rifağ” — S.R.L.	localitatea Mineri, județul Tulcea	—	x
35	S.C. „Anghilla Imperial Construct” — S.R.L.	localitatea Sălcioara, județul Tulcea	x	x
36	I.F. Grigore Ștefan	localitatea Murighiol, județul Tulcea	x	x
37	S.C. „Irina” — S.R.L.	localitatea Dunavățu de Jos, județul Tulcea	x	—
38	S.C. „Irina” — S.R.L.	localitatea Colina, județul Tulcea	x	x
39	S.C. „Dec Fish” — S.R.L.	localitatea Sinoie, Grindul Lupilor, județul Constanța	x	x
40	S.C. „Perspectiv Sport” — S.R.L.	localitatea Dunavățu de Jos, județul Tulcea	x	x
41	S.C. „Aqua Fish” — S.R.L.	localitatea Mahmudia, județul Tulcea	x	x
42	S.C. „Plaurul” — S.R.L.	localitatea Mahmudia, județul Tulcea	x	x
43	Asociația pescărească „Abramis”	localitatea Enisala, județul Tulcea	x	—
44	S.C. „Pescarom” — S.R.L.	localitatea Sabangia, județul Tulcea	x	x
45	S.C. „Răduță Sport Tour” — S.R.L.	localitatea Matia, județul Tulcea	x	—
46	S.C. „Fish Com Mondial” — S.R.L.	localitatea Sarichioi, județul Tulcea	x	—
47	S.C. „Miadmar HDP” — S.R.L.	localitatea Tulcea, județul Tulcea	—	x
48	P.F.A. Sandu Dumitrel	localitatea Isaccea, județul Tulcea	—	x
49	S.C. „La Miluță” — S.R.L.	localitatea Caraorman, județul Tulcea	x	x
50	S.C. „Perla Deltei” — S.R.L.	localitatea Dunavățu de Jos, județul Tulcea	x	x
51	S.C. „Black Sea Sturgeon” — S.R.L.	km 29, brațul Sfântu Gheorghe, județul Tulcea	x	—

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

ORDIN**privind aprobarea Codului etic pentru Corpul diplomatic și consular al României**

În baza Hotărârii Guvernului nr. 215/2012 privind aprobarea Strategiei naționale anticorupție pe perioada 2012—2015, a Inventarului măsurilor preventive anticorupție și a indicatorilor de evaluare, precum și a Planului național de acțiune pentru implementarea Strategiei naționale anticorupție 2012—2015,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 8/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor externe emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Codul etic pentru Corpul diplomatic și consular al României, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Codul etic pentru Corpul diplomatic și consular al României se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Corpul de control și evaluare diplomatică și Departamentul resurse umane vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul afacerilor externe,
Titus Corlățean

București, 2 aprilie 2014.
Nr. 890.

ANEXĂ

CODUL ETIC
pentru Corpul diplomatic și consular al României

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

ARTICOLUL 1

Obiectiv

Codul etic pentru Corpul diplomatic și consular al României, denumit în continuare *Cod etic*, are ca obiectiv stabilirea unui set unitar de valori, principii și norme a căror însușire și respectare sunt de natură să asigure:

a) promovarea și apărarea în mod eficient a interesului național, păstrarea și continuarea tradițiilor de loialitate, devotament și înalt profesionalism, specifice activității diplomatice și consulare;

b) un climat de muncă și un comportament favorabil realizării în bune condiții a obiectivelor de politică externă ale României.

ARTICOLUL 2

Domeniul de aplicare

(1) Codul etic se aplică membrilor Corpului diplomatic și consular al României, astfel cum este definit de dispozițiile Legii nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, cu modificările ulterioare.

(2) Persoanele care devin membri ai Corpului diplomatic și consular al României depun jurământul de credință în momentul dobândirii calității de membru al Corpului diplomatic și consular al României, în condițiile prevăzute de Legea nr. 269/2003, cu modificările ulterioare.

CAPITOLUL II
Valori și principii

ARTICOLUL 3

Devotament față de țară și loialitate

(1) Membrii Corpului diplomatic și consular al României au următoarele obligații:

a) să respecte și să apere valorile democrației constituționale și ale statului de drept;

b) să fie loiali și devotați statului român și Ministerului Afacerilor Externe;

c) să apere și să promoveze interesele statului român și ale cetățenilor români în țară și în străinătate;

d) să își îndeplinească îndatoririle de serviciu și obligațiile profesionale cu devotament în scopul înlăptuirii politicii externe a României.

(2) Membrii Corpului diplomatic și consular al României au obligația să se abțină să întreprindă acțiuni de natură să aducă prejudicii intereselor și prestigiului României sau care ar putea genera impedimente în realizarea politicii externe a României.

ARTICOLUL 4

Legalitatea

(1) Membrii Corpului diplomatic și consular al României au obligația să respecte Constituția și legile țării și să aplice dispozițiile legale în conformitate cu atribuțiile ce le revin, cu respectarea eticii profesionale.

(2) Pe durata cât se află în misiune în străinătate, membrii Corpului diplomatic și consular al României trebuie să respecte prevederile tratatelor la care România este parte, legile statelor pe teritoriul cărora își desfășoară activitatea, precum și alte reguli care decurg din normele de drept internațional, fără a aduce atingere privilegiilor și imunităților pe care le au.

(3) Membrii Corpului diplomatic și consular al României au obligația să nu fie implicați în activități de natură să afecteze relațiile externe ale României sau care ar aduce atingere statutului lor diplomatic ori consular, inclusiv în activități care ar reprezenta un amestec în treburile interne ale țării în care sunt acreditați sau unde își desfășoară activitatea.

ARTICOLUL 5

Responsabilitate și corectitudine

(1) Membrii Corpului diplomatic și consular al României au obligația să acționeze cu responsabilitate, corectitudine, bunăcredință și promptitudine în exercitarea îndatoririlor de serviciu.

(2) Membrii Corpului diplomatic și consular al României le este interzis:

a) să întreprindă acțiuni, demersuri ori să facă declarații care ar putea prejudicia interesele României în relațiile cu alte state sau cu organizații internaționale;

b) să exprime poziții și puncte de vedere fără mandat, care ar putea angaja România;

c) să intervină pentru soluționarea unor cereri ori lucrări care nu sunt de competența lor sau nu sunt atribuții specifice funcției ocupate și care nu le-au fost repartizate de conducătorii ierarhici.

ARTICOLUL 6

Reprezentare și demnitate

Membrii Corpului diplomatic și consular al României au următoarele obligații:

a) să aibă, în toate împrejurările, o conduită profesională și morală ireproșabilă, atât în timpul, cât și în afara serviciului;

b) să dea dovadă de o atitudine demnă în activitatea profesională, precum și în relațiile personale;

c) să reflecte imaginea României în raporturile cu partenerii străini într-o manieră integră, onestă și demnă;

d) să aibă un comportament bazat pe respect și amabilitate, atât în relația cu publicul și alți reprezentanți ai autorităților și instituțiilor publice, cât și cu colegii, în conformitate cu uzanțele de protocol diplomatic și ceremonial;

e) să aibă un aspect și o ținută vestimentară decente și reprezentative, potrivit statutului și etichetei diplomatice.

ARTICOLUL 7

Integritate și profesionalism

(1) Membrii Corpului diplomatic și consular al României au obligația:

a) să evite orice formă de discriminare sau părtinire în exercitarea funcției;

b) să își desfășoare activitatea cu profesionalism și eficiență;

c) să se comporte astfel încât să păstreze și să întărească încrederea publicului în integritatea, imparțialitatea și eficiența Ministerului Afacerilor Externe;

d) să mențină încrederea publicului în calitatea serviciului prestat;

e) să urmărească îndeplinirea adecvată și în timp util a sarcinilor de serviciu;

f) să își perfecționeze continuu pregătirea profesională.

(2) Membrii Corpului diplomatic și consular al României le este interzis să accepte, prin prisma poziției oficiale pe care o dețin, orice avantaje necuvenite.

(3) Prin exercitarea atribuțiilor de serviciu, membrilor Corpului diplomatic și consular al României le este interzis să difuzeze

informații inexacte sau false, de natură să afecteze interesele statului român, Ministerului Afacerilor Externe ori drepturile și libertățile persoanelor cu privire la care își exercită atribuțiile de serviciu.

ARTICOLUL 8

Confidențialitate

(1) Membrii Corpului diplomatic și consular al României au obligația să respecte și să păstreze informațiile clasificate secret de stat și secret de serviciu, în condițiile legii, precum și confidențialitatea privind activitățile, faptele, informațiile sau documentele de care iau cunoștință, atât în perioada exercitării funcției, cât și după încetarea acesteia.

(2) Fac excepție de la prevederile alin. (1) informațiile de interes public, reglementate de Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Membrii Corpului diplomatic și consular al României le este interzis:

a) să utilizeze tehnologia informatică, de comunicații și de transmitere a datelor, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe — Centrală și serviciul exterior, în alte scopuri decât cele prevăzute de normele în vigoare;

b) să obțină, prin orice mijloace, sau să dețină informații clasificate la care nu au acces potrivit legii.

ARTICOLUL 9

Imparțialitate politică

(1) Membrii Corpului diplomatic și consular al României au obligația, conform Legii nr. 269/2003, cu modificările ulterioare, ca, în exercitarea atribuțiilor ce le revin, să se abțină de la manifestarea în public a convingerilor lor politice.

(2) Membrii Corpului diplomatic și consular al României le este interzis:

a) să facă parte din partide politice sau alte organizații, formațiuni ori structuri politice;

b) să desfășoare propagandă ori activități în favoarea unor organizații și partide politice, a unor reprezentanți sau candidați ai acestora ori pentru candidați independenți;

c) să declare ori să participe la greve, precum și la mitinguri, demonstrații, procesiuni sau orice alte întruniri cu caracter politic.

(3) Prevederile din alin. (1) și (2) nu se aplică ministrului afacerilor externe, secretarilor de stat și subsecretarului de stat.

ARTICOLUL 10

Protejarea vieții private

(1) Membrii Corpului diplomatic și consular al României au dreptul la respectarea vieții private.

(2) Membrii Corpului diplomatic și consular al României au obligația de a păstra discreția asupra informațiilor privind viața privată a altor persoane și de a nu recurge la acțiuni denigratoare împotriva unei persoane.

CAPITOLUL III

Norme specifice

ARTICOLUL 11

Conflictul de interese

(1) Membrii Corpului diplomatic și consular al României se află în conflict de interese atunci când:

a) au un interes personal, de natură patrimonială, care influențează, direct sau indirect, îndeplinirea cu imparțialitate și obiectivitate a atribuțiilor oficiale;

b) îndeplinesc acte sau participă la luarea unor decizii prin care realizează, direct ori indirect, un folos material pentru sine,

soț, soție, membrii de familie, părinți, rude apropiate sau persoane cu care în ultimii 5 ani s-au aflat în raporturi de colaborare profesională ori de afaceri.

(2) Membrii Corpului diplomatic și consular al României au obligația de a evita provocarea oricăror conflicte de interese, iar în cazul unui conflict, real sau potențial, au obligația de a informa superiorul ierarhic și de a se abține de la orice acțiune suplimentară generatoare de conflict de interese.

ARTICOLUL 12

Declararea averilor și intereselor

Membrii Corpului diplomatic și consular al României au obligația să depună declarații de avere și de interese în condițiile legii.

ARTICOLUL 13

Regimul incompatibilităților

(1) Calitatea de membru al Corpului diplomatic și consular al României este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din cadrul instituțiilor de învățământ universitar acreditate.

(2) Membrii Corpului diplomatic și consular al României pot avea calitatea de membru în asociații, fundații și alte organizații nonguvernamentale fără scop lucrativ, inclusiv funcții de conducere în cadrul acestora, fără a fi remunerați.

(3) Membrii Corpului diplomatic și consular al României le este interzis să dețină funcții în regii autonome, societăți comerciale ori în alte unități cu scop lucrativ.

(4) Pe durata îndeplinirii misiunii în străinătate, membrilor Corpului diplomatic și consular al României le este strict interzisă desfășurarea unor activități comerciale, direct sau indirect, prin intermediul membrilor de familie ori prin persoane interpușe.

ARTICOLUL 14

Cadouri

(1) În exercitarea atribuțiilor de serviciu, membrilor Corpului diplomatic și consular al României le este interzis să pretindă, să primească ori să accepte, în afara uzanțelor diplomatice, cadouri, servicii, favoruri, tratații, invitații sau orice alte avantaje destinate lor, soțului, soției, membrilor de familie, părinților, rudelor apropiate ori persoanelor cu care, în ultimii 5 ani, s-au aflat în raporturi de colaborare profesională sau de afaceri.

(2) Cu prilejul unor acțiuni de protocol, prin excepție de la prevederile alin. (1), membrii Corpului diplomatic și consular pot primi și accepta cadouri simbolice, cu valoare redusă, acestea urmând să fie declarate conform prevederilor legale.

ARTICOLUL 15

Utilizarea resurselor materiale și financiare

(1) Membrii Corpului diplomatic și consular al României au obligația să vegheze ca resursele materiale și financiare aflate la dispoziția lor să fie utilizate în limitele legii, în mod responsabil, eficient și economic.

(2) Membrii Corpului diplomatic și consular au obligația de a înștiința, de îndată, persoanele competente din cadrul misiunilor diplomatice și oficiilor consulare ori Centrala Ministerului Afacerilor Externe cu privire la orice fel de lipsuri în gestiunea lor sau a altor angajați ai Ministerului Afacerilor Externe, de care au luat cunoștință, prin care se aduc prejudicii patrimoniului Ministerului Afacerilor Externe ori instituțiilor subordonate acestuia.

ARTICOLUL 16

Responsabilitatea superiorilor ierarhici

Membrilor Corpului diplomatic și consular al României care exercită funcții de conducere și control le este interzis să abuzeze de prerogativele conferite.

ARTICOLUL 17

Încetarea activității în Ministerul Afacerilor Externe

La încetarea activității în Ministerul Afacerilor Externe, membrul Corpului diplomatic și consular al României trebuie să se conformeze tuturor regulilor stabilite, potrivit legii, aplicabile în cazul perfectării unor angajamente de muncă sau comerciale ulterioare.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

ARTICOLUL 18

Controlul, coordonarea, monitorizarea și raportarea aplicării Codului etic. Comisia de etică

(1) Controlul aplicării Codului etic se realizează de către Corpul de control și evaluare diplomatică.

(2) Coordonarea, monitorizarea și raportarea aplicării prezentului Cod etic se realizează de către consilierii de etică pentru Corpul diplomatic și consular. Consilierii de etică funcționează în cadrul Corpului de control și evaluare diplomatică.

(3) Ministrul afacerilor externe poate dispune prin ordin constituirea unei Comisii de etică, cu rol de mediere în aplicarea normelor de etică și deontologie. Întrunirea Comisiei de etică se aprobă de ministrul afacerilor externe.

(4) Comisia de etică nu poate fi sesizată pentru abateri disciplinare.

ARTICOLUL 19

Răspunderea juridică

Nerespectarea Codului etic poate atrage răspunderea disciplinară sau altă formă de răspundere juridică, după caz, conform prevederilor legale în vigoare.

ARTICOLUL 20

Norme complementare

Dispozițiile prezentului Cod etic se completează cu dispozițiile Legii nr. 269/2003, cu modificările ulterioare, ale Legii nr. 477/2004 privind Codul de conduită a personalului contractual din autoritățile și instituțiile publice și ale Regulamentului de organizare și funcționare al Ministerului Afacerilor Externe, misiunilor diplomatice, oficiilor consulare și institutelor culturale românești.

ARTICOLUL 21

Procedura de aplicare

În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului Cod etic, prin ordin al ministrului afacerilor externe se aprobă procedura privind coordonarea, monitorizarea, raportarea și controlul aplicării Codului etic, inclusiv organizarea și funcționarea Comisiei de etică.

ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

CONSILIUL NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

DECIZIE

privind principiile și reguli de desfășurare în audiovizual a campaniei electorale pentru alegerile parlamentare parțiale

Având în vedere dubla calitate a Consiliului Național al Audiovizualului de garant al interesului public și de autoritate unică de reglementare în domeniul serviciilor media audiovizuale,

conform dispozițiilor art. 2, art. 7 alin. (2) și (3), art. 15 alin. (1) lit. e), art. 29, art. 31—33, 37, 38, 38¹ și 382, art. 48 alin. (17), art. 50 lit. h³ și h⁴), art. 51 alin. (1) și alin. (2) lit. g) din Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 17 alin. (1) lit. d) pct. 11 și ale art. 26¹ din Legea audiovizualului nr. 504/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul Național al Audiovizualului adoptă următoarea decizie.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Campania electorală pe posturile de radio și de televiziune începe cu 15 zile înainte de ziua votării și se încheie cu 24 de ore înainte de momentul începerii votării.

(2) Campania electorală prin intermediul serviciilor de programe audiovizuale se desfășoară în condițiile stabilite de Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare, cu respectarea prevederilor Legii audiovizualului nr. 504/2002, cu modificările și completările ulterioare, ale Codului de reglementare a conținutului audiovizual, adoptat prin Decizia Consiliului Național al Audiovizualului nr. 220/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale prezentei decizii.

Art. 2. — Partidele politice, alianțele politice, alianțele electorale și organizațiile legal constituite ale cetățenilor aparținând unei minorități naționale reprezentate în Consiliul Minorităților Naționale, care înaintează propuneri de candidatură, precum și candidații independenți, denumiți în continuare *competitorii electorali*, au acces la serviciile de radio și de televiziune, publice și private, numai în emisiunile prevăzute de prezenta decizie.

Art. 3. — Radiodifuzorii publici și privați sunt obligați să asigure, în cadrul emisiunilor prevăzute în prezenta decizie, reflectarea desfășurării campaniei electorale, cu respectarea următoarelor principii:

a) echitate — competitorii electorali trebuie să aibă posibilitatea de a se face cunoscuți electoratului;

b) echilibru — prezentarea competitorilor electorali proporțională cu importanța evenimentelor electorale;

c) imparțialitate — obligația radiodifuzorilor de a trata competitorii electorali obiectiv și echidistant.

CAPITOLUL II

Proceduri preliminare

Art. 4. — Candidații și reprezentanții competitorilor electorali au acces gratuit la serviciile publice de radio și de televiziune numai în emisiunile electorale definite la art. 7, în condițiile

prevăzute la art. 38 alin. (1) și (2) din Legea nr. 35/2008, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Candidații și reprezentanții competitorilor electorali au acces la serviciile private de radio și de televiziune numai în emisiunile electorale definite la art. 7; fiecare radiodifuzor privat va practica același tarif pe emisiune de promovare electorală și, respectiv, pe unitatea de timp, în cazul spotului electoral, pentru toți competitorii electorali. Tarifele vor fi stabilite în urma negocierilor desfășurate cu toți competitorii electorali interesați și vor fi făcute publice.

Art. 6. — (1) Posturile de radio și de televiziune private care intenționează să realizeze și să difuzeze emisiuni electorale au obligația să anunțe competitorii electorali și, cu cel puțin 48 de ore înainte de a începe difuzarea de emisiuni electorale, să comunice Consiliului Național al Audiovizualului implicarea lor în campania electorală, conform modelului prevăzut în anexă.

(2) În situațiile în care unii candidați sau competitorii electorali nu doresc utilizarea integrală a timpilor alocați, posturile vor solicita acestora completarea unei declarații scrise în acest sens.

CAPITOLUL III

Emisiuni electorale

Art. 7. — Radiodifuzorii publici și privați pot acorda acces competitorilor electorali numai prin:

a) emisiuni de promovare electorală — în care candidații sau reprezentanții competitorilor electorali, precum și candidații independenți își promovează programele politice, activitățile de campanie electorală ori propria candidatură;

b) emisiuni de dezbatere electorală — în care radiodifuzorii pun în discuție programele electorale și temele de interes public legate de campania electorală, cu participarea candidaților, reprezentanților competitorilor electorali, jurnaliștilor, analiștilor și a altor invitați;

c) spoturi electorale — în care competitorii electorali sau candidații, după caz, își promovează programele politice, activitățile de campanie electorală ori propria candidatură.

Art. 8. — (1) În cadrul emisiunilor informative se pot difuza știri privind activitățile de campanie ale competitorilor electorali, cu respectarea principiilor de echitate, echilibru, imparțialitate și de informare corectă a publicului.

(2) Radiodifuzorii pot prezenta în cadrul emisiunilor informative și intervenții făcute în direct de către candidați cu

prilejul activităților de campanie, cu respectarea obligațiilor prevăzute la alin. (1).

(3) Emisiunile informative nu pot fi sponsorizate.

Art. 9. — (1) Materialele audiovizuale electorale, altele decât spoturile electorale, puse la dispoziția radiodifuzorilor de către competitorii electorali pot fi difuzate numai în cadrul emisiunilor de promovare electorală.

(2) Difuzarea în direct ori înregistrată a mitingurilor sau întâlnirilor electorale, a conferințelor de presă ori a altor activități de campanie ale competitorilor electorali, fără intervenția editorială a radiodifuzorilor, este considerată emisiune de promovare electorală.

Art. 10. — Radiodifuzorii privați pot difuza contra cost numai acele producții audiovizuale de promovare electorală care sunt realizate de către competitorii electorali și la care radiodifuzorii nu au niciun fel de contribuție editorială.

Art. 11. — Emisiunile de promovare electorală vor fi identificate ca atare, în cazul posturilor de radio, și, respectiv, semnalate prin marcajul „promovare electorală — alegeri parlamentare parțiale”, afișat în mod vizibil pe toată durata difuzării, în cazul posturilor de televiziune.

Art. 12. — (1) În perioada campaniei electorale, candidații și reprezentanții competitorilor electorali nu pot fi producători, realizatori sau moderatori ai emisiunilor realizate de radiodifuzorii publici și privați.

(2) Candidații care dețin funcții publice pot avea intervenții în direct sau înregistrate și în alte emisiuni decât cele prevăzute la art. 7, strict în probleme legate de exercitarea funcției lor; în aceste situații radiodifuzorii au obligația să ia măsuri pentru asigurarea echidistanței și a pluralismului de opinii.

Art. 13. — Radiodifuzorii au obligația să se asigure că în cadrul emisiunilor de promovare electorală, precum și în conținutul spoturilor și al celorlalte materiale audiovizuale puse la dispoziția acestora de către competitorii electorali sunt respectate următoarele condiții:

a) nu incită la ură pe considerente de rasă, religie, naționalitate, sex sau orientare sexuală;

b) nu conțin afirmații care pot aduce atingere demnității umane, dreptului la propria imagine sau care sunt contrare bunelor moravuri;

c) nu conțin acuzații cu incidență penală sau morală la adresa altor candidați sau competitori electorali, fără a fi însoțite de dovezi pertinente prezentate în mod explicit.

Art. 14. — Realizatorii, prezentatorii și moderatorii dezbaterilor electorale au următoarele obligații:

a) să fie imparțiali;

b) să asigure echilibrul necesar desfășurării emisiunii, oferind fiecărui participant la discuții posibilitatea să își prezinte opiniile;

c) să asigure menținerea dezbaterii în sfera tematicii electorale;

d) să intervină atunci când invitații încalcă, prin comportament sau exprimare, regulile prevăzute la art. 13; în cazul în care invitații nu se conformează solicitărilor, moderatorul poate decide întreruperea microfonului sau oprirea emisiunii, după caz.

Art. 15. — (1) Radiodifuzorii publici și privați pot difuza spoturi electorale numai în cadrul emisiunilor electorale prevăzute la art. 7 lit. a) și b), cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 13.

(2) Spoturile electorale nu constituie publicitate comercială, în sensul dispozițiilor legale.

(3) Spoturile electorale nu pot avea o durată mai mare de 60 de secunde și trebuie să fie asumate în mod explicit, prin prezentare sau prin conținut, de către competitorii electorali.

(4) Durata totală a difuzării spoturilor electorale nu poate depăși 6 minute dintr-un interval de o oră.

(5) Pentru difuzarea spoturilor electorale radiodifuzorii privați sunt obligați să asigure competitorilor electorali condiții egale de acces și de tarifare pe unitatea de timp.

(6) În emisiunile de promovare electorală nu pot fi inserate spoturi ale unor competitori electorali în intervalele alocate altor competitori electorali.

(7) În cadrul dezbaterilor electorale, radiodifuzorii pot insera spoturi electorale numai în calupuri separate și marcate corespunzător.

(8) În perioada campaniei electorale, cu excepția spoturilor electorale, este interzisă difuzarea oricăror forme de publicitate ce conțin referiri la competitorii electorali.

Art. 16. — (1) Sondajele de opinie cu conținut electoral pot fi difuzate numai în condițiile prevăzute la art. 38¹ și 38² din Legea nr. 35/2008, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În cazul prezentării unor televoturi sau anchete făcute în rândul electoratului, radiodifuzorii au obligația să precizeze în mod expres că acestea nu sunt reprezentative pentru opinia publică ori pentru un anumit grup social sau etnic.

(3) Începând cu 48 de ore înainte de ziua votării și până la închiderea urnelor se interzice prezentarea de sondaje de opinie, televoturi sau anchete făcute pe stradă.

Art. 17. — Cu 24 de ore înainte de începerea votării și până la închiderea urnelor este interzisă difuzarea emisiunilor și a spoturilor electorale prevăzute la art. 7.

Art. 18. — (1) Persoanele ale căror drepturi sau interese legitime au fost lezate prin prezentarea în cadrul unei emisiuni electorale a unor fapte neadevărate beneficiază de drept la replică.

(2) Persoanele ale căror drepturi sau interese legitime au fost lezate prin prezentarea în cadrul unei emisiuni electorale a unor informații inexacte beneficiază de drept la rectificare.

(3) Radiodifuzorii au următoarele obligații privind dreptul la replică și la rectificare:

a) să decidă acordarea sau neacordarea dreptului solicitat, în cel mult 24 de ore de la primirea unei solicitări formulate în scris; în situația în care solicitarea se referă la o emisiune difuzată în ultima zi de campanie electorală, decizia trebuie luată în cel mult 12 ore de la primirea solicitării;

b) să comunice solicitantului, în termenele prevăzute la lit. a), telefonic și/sau în scris, decizia luată; în cazul neacordării dreptului solicitat, motivele trebuie să fie comunicate solicitantului și Consiliului Național al Audiovizualului;

c) să difuzeze, în cazul în care decide acordarea dreptului solicitat, rectificarea sau replica în cel mult 48 de ore de la primirea solicitării; în situația în care emisiunea care face obiectul sesizării a fost difuzată în ultima zi de campanie electorală, rectificarea sau replica se difuzează în preziua votării;

d) să difuzeze, în cazul în care Consiliul Național al Audiovizualului dă câștig de cauză solicitantului, replica sau rectificarea în termenul și în condițiile comunicate radiodifuzorului.

(4) În preziua votării, radiodifuzorii trebuie să prevadă în program, imediat după emisiunea informativă de seară, un spațiu de emisie pentru difuzarea rectificărilor și a replicilor ca urmare a sesizărilor care se referă la emisiunile difuzate în ultima zi de campanie electorală.

CAPITOLUL IV

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 19. — (1) Radiodifuzorii vor asigura înregistrarea emisiunilor destinate campaniei electorale în condițiile stabilite în Decizia Consiliului Național al Audiovizualului nr. 412/2007 privind obligațiile ce revin radiodifuzorilor la înregistrarea programelor de radio și de televiziune.

(2) Înregistrările emisiunilor destinate campaniei electorale vor fi ținute la dispoziția Consiliului Național al Audiovizualului pe toată durata campaniei electorale și încă 30 de zile după comunicarea oficială a rezultatelor.

(3) Radiodifuzorii au obligația să furnizeze datele solicitate de personalul de control al Consiliului Național al Audiovizualului privind desfășurarea campaniei electorale, în termenul și condițiile comunicate.

Art. 20. — Nerespectarea prevederilor prezentei decizii se sancționează potrivit dispozițiilor Legii audiovizualului nr. 504/2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 50 și 51 din Legea nr. 35/2008, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 21. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii se abrogă Decizia Consiliului Național al Audiovizualului nr. 210/2010 privind principii și reguli de desfășurare a campaniei electorale pentru alegerile parțiale parlamentare, prin intermediul serviciilor de programe audiovizuale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 2 februarie 2010.

Art. 22. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 23. — Anexa face parte integrantă din prezenta decizie.

Președintele Consiliului Național al Audiovizualului,
Laura Georgescu

București, 8 aprilie 2014.
Nr. 255.

ANEXĂ

CONSILIUL NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

Radiodifuzor

Licența nr.

Către

Consiliul Național al Audiovizualului
București, Bd. Libertății nr. 14, sectorul 5, cod 050706
Fax: 021.305.53.54, e-mail: cna@cna.ro

În conformitate cu prevederile Deciziei Consiliului Național al Audiovizualului nr. 255/2014 privind principii și reguli de desfășurare în audiovizual a campaniei electorale pentru alegerile parlamentare parțiale, vă comunicăm că postul de radio/televiziune/distribuție prin cablu cu numele din localitatea intenționează să difuzeze emisiuni destinate campaniei electorale pentru alegerile parlamentare parțiale ce vor avea loc în data de în circumscripția electorală

Estimăm că difuzarea acestor emisiuni va începe la data de

Persoanele investite cu responsabilități directe privind organizarea emisiunilor destinate campaniei electorale sunt:

—, având funcția de

—, având funcția de

și pot fi contactate la telefon/fax

Vă transmitem în anexă lista emisiunilor destinate campaniei electorale și programarea lor, pe zile și ore, pe întreaga durată a campaniei.

Tarifele unice pe unitatea de timp și/sau pe emisiune practicate de postul nostru sunt următoarele:

.....
.....

.....
(semnătura și ștampila titularului de licență)

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

